

ОКО В
БЕРНАР МИНИЕ
НОЩТА

enthusiast

ОКО В БЕРНАР МИНИЕ НОЩТА

Превод от френски
Иван Баталов

enthusiaст

София, 2023

Bernard Minier
Un œil dans la nuit

Copyright © XO Editions 2023. All rights reserved.
Published by arrangement with Lester Literary Agency

Бернар Миние
Око в нощта
© Иван Баталов, превод, 2023
© Ивайла Пеева, оформление на корицата, 2023
© Enthusiast – запазна марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-572-5

*На Амбър, Карлос, Емили и Изабел,
те знаят защо.*

„Там, където няма въображение, няма и ужас.“

Артур Конан Дойл

ПРОЛОГ

– ЩЕ УМРА, отче.

Пацентът се взираше в свещеника.

Той примигна в сумрака на стаята.

Очите му блестяха силно.

Човекът, произнесъл тези думи, беше на петдесет и осем години, бивш декоратор в киното, който наистина умираше.

Нощта навън беше бурна. В далечината се виждаха светкавици, а там някъде над планините трещеше. В стаята се чуваше приглушеният равномерен шум на уредите. Въпреки късния час през затворената врата долитаха звуците на малкия медицински център: стъпки, отваряне и затваряне на врати.

Свещеникът се наведе. Лицето му попадна под светлината.

– Осмокракият... той е навсякъде, отче – рече Матиас Ложие. – Метастази, така му викат... А аз го наричам Врага. Защото това си е война. Която аз загубих. Просто нямах никаква шанс...

Лицето на отец Даниел Ейенга беше все така съсредоточено. Пациентът сам беше поускал да го посети. Свещеникът беше получил сведения от медицинския персонал. Карцином на плеврата, рак на белия дроб в краен стадий. С разсейки в перитонеума, перикарда, тестикулите, ларинкса. Азбестът: масово присъстващ на всички снимачни площадки, в декорите и оборудването, докато не го забраниха.

– Азбестът – каза Матиас Ложие, сякаш четеше мислите на кюрето. – Навремето го имаше в кинодекорите, в боята, в покритието на вентилационните тръби, даже в изкуствения сняг.

Навсякъде. По-късно го забраниха. Обаче тая гадна болест се показва едва след трийсет години.

Свещеникът поклати глава.

Пред себе си, на шкафчето до леглото на болния, беше сложил малка пластмасова кутия с нищожно количество светено масло от последната литургия. Преди да докосне болния, той си сложи ръкавици.

Под светлината на лампата изпитото лице с изпъкнали като насечени кости беше посивяло, сякаш наприто с пепел, а очите – потънали навътре в орбитите.

Свещеникът плъзна поглед из слабо осветената стая, търсейки кошчето. Заради антиковид мерките нямаше право да изнася нищо навън. Затова ръкавиците, кутийката с миро и запечатаната пипета със свято вино – от която щеше да капне на езика на болния за комка – щяха да попаднат в кошчето за отпадъци и да отидат за изгаряне. Той беше заделил виното още на литургията и бе купил пипетата от аптеката.

– Поемте да дойдете не само за да получите светлото причастие – заяви мъжът.

Отец Ейенга се обърна към пациента, който беше произнесъл последните думи с много странна интонация.

– Само ако ви кажа на какво съм бил свидетел, отче, ще си загубите съня, повярвайте ми... Вихте загубили вяра в Бога.

Пациентът гледаше вътрешно духовника. В хлътналите очи на болния свещеникът забеляза някакъв блясък, който го накара да изтръпне.

– Какво искате да кажете, синко?

– Агът, отче... Бях един от неговите демони...

Отчето усети по тила си леден полъх.

– Съвземете се – промълви той сподавено. – Не говорете такива неща.

Чуваше кавернозното дишане, което подсказваше за белодробна некроза.

– Нямаме си представа, отче... никаква представа за онова, което съм виждал, за онова, което сме сторили... Сигурен съм, че ако има светлина в дъното на тунела, за нас ще е светлината от пламъците на ада...

В гумите на пациента имаше нещо ужасяващо, но и малко смешно. По сбръчканата му буза се търкулна една сълза. Изведнъж ръката, в която вена бяха заболи иглата с тръбата за вливане, стисна тази на свещеника. Ейенга се сепна.

После ръката го пусна, протегна се към чекмеджето на нощното шкафче до леглото. Вътре имаше запечатан плик. Дългите ѝ възлести пръсти го хванаха и го поглагоха на свещеника.

– Знаете, отче, че с този гаден ковид е забранено да се изнася нещо оттук и че аз самият не мога да изляза. Моля ви...

Ейенга хвърли виновен поглед към вратата.

– Сине, добре знаете, че и аз нямам това право. (Сигурно никога нямаше да свикне да се обръща със „сине“ към по-възрастен човек, и то на прага на смъртта.) Всички предмети, които ползвам, отиват в кошчето.

– Моля ви, отче... Важно е.

Ръката, която държеше плика, се беше разтреперила. Кюрето забеляза, че на декоративната хартия беше нарисувана спирала и бяха написани собствено и фамилно име.

– Какво е това? – попита той.

– Моля ви, отче. Направете го заради мен. Трябва да го предадете лично, подчертавам това. Такова е последното ми желание...

Лицето му се сви в болезнена гримаса. Мъжът изглеждаше безпомощен. Свещеникът погледна името, изписано на плика.

„Кенет Зорн. Странна фамилия“, си рече той.

– Кой е той? – полюбопитства свещеникът.

– Ще го откриете лесно в интернет. Не знам настоящия му адрес. Моля ви, отче, умолявам ви... Важно е...

Служителят на църквата си погледна часовника. Времето за свиждания беше приключило отдавна, но за него се правеха изключения, особено в случаи като този. Някоя далечна светкавица епизодично проблясваше сред полумрака в стаята. Този юни се отличаваеше с топло и задушно време и челото на свещеника лъщеше от пот.

– Синко, аз...

– Моля ви, отче, моля ви – го умоляваше Ложие. – Ако искате да спасите една душа... Ако не е вече късно да го направите...

Ейенга се колебаеше. Устата му беше пресъхнала. Той беше мо-

дерно кюре, наясно с новите технологии, с науката. Нямаше особена слабост към суеверията. Въпреки това у него се прокрадваше едно ирационално усещане. Тук беше замесена някаква сила на Злото. Присъстваше тук, в стаята.

Тръпки полазиха свещеника отново, сякаш му стана студено. Единственото му желание беше да се махне оттам. Той взе плйка. Кой ли беше въпросният Зорн? Какво толкова важно можеше да съдържа този плик, който му се стори съвсем лек, щом го опипа? По-скоро някакъв предмет, отколкото писмо... Накум? Флашка? Пъхна го в джоба на самото си. Взе пластмасовата кутия с миро. Миропомаза челото и ръцете на пациента, докато повтаряше слова, които беше произнасял така често, че накрая бяха загубили смисъл:

– „Господи, Отче наш, от Тебе идва всяка утеха, по Твоята воля и със Сина лекуваш нашите слабости и болести, чуй нашата молитва на вярата...“

ДЕСЕТ МИНУТИ ПО-КЪСНО той препускаше по коридорите. Почувства облекчение, щом излезе навън в топлата нощ. Над покривите в Акс ле Терм проблясваха светкавици и като невидими ръце разкъсваха платното на нощта. Дъждът обаче не идваше.

Свещеникът ускори крачка към площад „Брей“, където беше паркирал волвото си.

Кафенетата бяха затворени, светлините на хотел-ресторанта – угасени, а паркингът на площада беше опустял, с изключение на неговата кола. Камбанарията на църквата „Сен Венсан“ в притихналото градче се открояваше на фона на нощта и очертаванията на планините. Зад нея в мрака се чуваше бучене и се сипеа проблясъци.

В сърцето на свещеника също се развихряше буря. Онова, което усети в стаята, му напомняше за преживяното в детството по време на една церемония бути в селото му на брега на Гвинеийския залив. Спомените му изплуваха. Неподвижните води на делтата, смесицата от шумове на африканската нощ, кратуните и глинените купи, пълни с цветен прах, шаманът, който напява ритуалните слова. Беше осемгодишен, когато присъстваше на церемонията на светлината на свещите.

А тази вечер беше усетил същата нахална мощ, по-силна от смъртта. Същия атавистичен страх. Защо? Какво беше това, което разумът му не можеше да схване?

Внезапно една изключително силна светкавица разцепи черното небе. За миг върху асфалта, сред ослепителната светлина, се очерта огромна сянка: тази на кръста на покрива на църквата.

Един преобърнат кръст... който сочеше право към него...

Беше сам на площада, миниатюрен силует на върха на гигантската сянка на кръста, която се протягаше към него.

Обзет от някакъв наследен от древността ужас, той побърза да отключи колата и да седне зад волана.

„Агът, отче... Бях един от неговите демони...“

Потегли с разтуптяно сърце, излезе от паркинга и подкара прекалено бързо по заспалите улици.

„Агът, отче... Бях един от неговите демони...“

Измина много километри, преди да успокои дишането си.

ВТОРНИК, 21 ЮНИ

В СЪНЯ СИ той вижда обезглавен кон, повесен на кабели под поривите на ледения арктически вятър. Вижда студенти, заобиколили басейн, в който плуват синеоки кукли с отворени очи и втренчен поглед. Вижда и една смела немска овчарка, разкъсана от вълците, докато защитава господаря си настрег горите в Полша. Вижда горска къща, която пламва като факла в нощта, а в нея са затворени две погубени прокълнати души. Вижда на лунната светлина две сестри в бяла премяна за първо причастие, хванали се ръка за ръка. Силует, покрит с черупка от лег, се е проснал върху замръзнало планинско езеро. Младеж с еленови рога е блъснат от кола на пусто шосе... И още много образи... Вижда баща си, седнал зад бюрото си с пяна на устата. Мъртво бебе: неговото бебе. Вижда мъртвци: жени, мъже, деца... Вижда убийства, изтезания и кланета, омраза, отмъщение, користолюбие, траур, глупост. И никоой не е способен да промени нищо. Такова е положението от най-дълбока древност.

Острият звук прониза ухото му като забит в тъпанчето кинжал.

Събуди се. И разбра. Всеки път, когато телефонът звънеше по изгрев, той знаеше, че океанът на нощта е изхвърлил още един труп на брега на деня.

ТАБЕЛАТА НА ВХОДА на голямата психиатрична болница сочеше, че сградите на стационара, кафенето и конферентната зала се намират отляво, а административният корпус, паркингът, ресторантът за персонала и регистратурата – отдясно.

Нямаше нужда от ориентир: в права посока зад барьерата се въртяха буркани, осветявайки в синьо монументалната галерия с аркади, над която се издигаше заостреният покрив на параклиса.

Той се придвижи дотам с колата, слезе, поиска от часовия да го упъти (същият се беше заплеснал, явно защото не беше видял местопрестъплението, иначе нямаше да е толкова спокоен), после мина под свода вдясно и тръгна по дължината на откритата галерия с нейните арки, а утрото хвърляше върху лицето му ярки отблясъци.

Мястото беше триумф на старата архитектура – църковен неф от масивен камък, макар и зловец, предназначен да поправя душите, помисли си той, докато крачеше ту под острата утринна светлина, ту в сянката на колоните. Обаче душите, за разлика от предметите, не подлежат на поправка. Може да им се помогне най-много да не се самоунищожат, да оцелеят. И да не се нараняват взаимно.

И все пак точно на това място някой беше отнел чужд живот.

– Съжалявам, че те събудих, Серваз – му заяви по телефона новият дивизионен комисар. – Имаме убийство.

– Убийство? – повтори все още съненият Мартен Серваз.

Бяха прекъснали съня му, който беше крайно неприятен. Сън, в който отново виждаше всички мъртъвци, с които беше

осеян пътят му, всички онези, които преждевременно бяха напуснали живота му, всички, които бяха белязали полицейската му кариера.

– Най-добре ела и виж сам.

Той се разсъни напълно, когато погледна към другата половина на леглото: празна и студена. Докато се къпеше, се запита дали неговият съсед Радомил – българин музикант, пристигнал в Тулуза преди няколко години заедно с дъщеря си – е станал и дали ще може да остави Густав на грижите на момичето. Тъкмо в този момент телефонът пак иззвъня. Този път беше неговият помощник Венсан Есперандио.

– Тръгна ли вече?

– Не съм още.

– Има ли на кого да оставиш Густав? – попита Венсан.

– Смятах да помоля Анастасия, дъщерята на съседа. Тя още не си е намерила работа.

– Няма нужда. Казах на Шарлен да мине да го вземе. Той ще закуси с Флавиен и Меган.

Шарлен Есперандио: извънредно красивата жена на помощника му. Синът му щеше да е очарован, че ще закусва в нейната компания и заедно с „братовчедите“, както сам ги наричаше. Та нали Венсан беше не само неговият помощник, но и най-добрият му приятел. А може би и единствен приятел. Разбира се, заедно със Самира – другия изтъкнат член на неговия разследващ екип. Самира обаче беше много различна, прекалено независима, прекалено своенравна. За пореден път той си каза, че ако иска да се порадва на сина си, сега беше моментът. Знаеше, че колкото по-голям става Густав, толкова по-малко щеше да желае да прекарва време с баща си. Имаше решение и той го знаеше: да напусне криминалната полиция, да си намери спокойна работа в полицията с фиксирано работно време и да е свободен всеки уикенд, да зареже всичко останало.

Би желал също да отдели повече време за Леа, ако въобще някога се прибере от Африка...

Леа... Ето че му се сви сърцето... Малко по-нататък забеляза още един униформен полицай, който видя значката му и му посочи пътя. После още един. По пътя си срещна само служители на реда.

В друга галерия отдалече се виждаше новият комисар, който разговаряше с прокурора и с двама души в бели престилки, вероятно санитарни или психиатри. Явно дискусиата беше бурна.

Еlegantен четирийсетгодишен мъж, който обаче изглеждаше на трийсет, облечен винаги в хубав костюм и с копринена вратовръзка, Ервелен беше най-младият сред всички съществували някога шефове на областна дирекция на криминалната полиция. Беше изхвърчал до върха на полицията в Тулуза по траектория, достойна за ракета от програмата „Спейс X“. Причината за това стремително издигане беше съвсем проста: макар и напълно негоден за работа на терен, той беше експерт в статистиките, правилниците, празнословието, а обещаваеше скоро да стане такъв – Серваз нямаше съмнения – и в разтварянето на чадъри. Ервелен веднага възприе най-добрия разследващ полицай в местната полиция не като преимущество, а като заплаха за собствената му кариера. Защото на всички, дори и на него, беше известно, че същият този полицай е и най-неконтролируемият в областта. Като усети с периферното си зрение нечие присъствие, комисар Ервелен се извърна. Не изглеждаше особено щастлив да види знаменития си подчинен.

– Майор Серваз – обяви с напълно безизразно лице. – Той ще ръководи екипа от разследващи.

– Да, да, всички познаваме майора – отвърна магистратът.

Серваз се подвоуми дали това беше комплимент или саркастична забележка.

Беше наясно, че в областната дирекция на полицията и в окръжната прокуратура го смятаха за истинска легенда, но и за някаква аномалия, че за него се носеха всякакви слухове, повече или по-малко доказани, както и откровени небивалици, и че всеки новопостъпил в тулузката полиция или в съда рано или късно неминуемо чуваше за него. Обикновено тези клюки бяха съпровождани с редица въпроси. Как успяваше да постигне толкова добри резултати? Защо не го издигаха над чин майор? Защо не кандидатстваше за друга длъжност?

– Майоре, това е доктор Ролен – каза комисарят, докато махаше някаква невидима пращинка от костюма си. – Той ръководи болничното заведение. А това е г-н Жубер – санитарят.

Серваз огледа внимателно двамата мъже. Към петдесетте, с посивяла четина, източено лице и очила, психиатърът беше пхнал ръце дълбоко в джобовете на възголямата си престилка, която на раменете му стърчеше като дрека на закачалка. Санитарят беше трийсетинагодишен и носеше една от ония дълги, оформени като квадрат бради, към които в последно време имат особена склонност мъжете под четирийсетте. Срещат се навсякъде по улиците. Приличат на извънземни нашественици, маскирани като Дядо Коледа. Изражението на младия санитар беше напрегнато, а психиатърът изглеждаше като попарен. Серваз се запита колко ли беше мъчителна гледката в стаята.

– Трябва да ви призная, че през дългата си кариера съм виждал много смущаващи неща и агресивни пациенти – започна да говори психиатърът с възненение в гласа. – Обаче такова нещо... случило то се там вътре... това е... нямам думи.

Серваз погледна към комисаря, който веднага извърна поглед.

– Кой откри тялото? – попита Серваз.

– Аз – каза санитарят, – докато извършвах сутрешната си проверка. Незабавно уведомих господин директора.

Какво, по дяволите, бе станало? Въпреки закалката им тези мъже изглеждаха разстроени.

– Ваш пациент ли е жертвата? – попита Серваз психиатъра.

Последният кимна с глава.

– Стан дълго Велц. На четиридесет и пет години. Работеше в киното. Периодично го приемахме и го изписвахме. С диагноза за психотично разстройство с параноидна шизофрения. Но от медицинска гледна точка пациентът беше стабилен и следваше адаптиран план за лечение.

– Един друг пациент... тътък... е избягал – догълни Ервелен. – Бил е настанен в съседната стая.

Серваз изгледа психиатъра, който беше пребледнял почти колкото бялата си престилка. Имаше защо. Не беше първото бягство от „Камелот“: в началото на годината редица прояви на „громомания“ – както свенливо ги наричаше администрацията, бяха обявени на първа страница в регионалните и националните вестници. Така че болницата беше засилила контрола и режима, бе увеличила охраната, затваряше стационарите през уикенди-

те за голямо огорчение на синдикатите в здравеопазването, които бяха на мнение, че болницата не е затвор и че подобни мерки ще я превърнат в тенджерата под налягане.

– Лейтенант Самира Чун и капитан Венсан Есперандио са вече вътре – уточни Ервелен, посочвайки с брадичка към отворената врата, чийто праг изглежда той самият не искаше да прекрачи.

Серваз я огледа. Метална. Бяла. Солидна. Върху стената голям бутон с пружина позволяваше вратата да се отключи отвън.

Той влезе. Попадна във вестибюл. От двете му страни имаше по една врата с прозорче, което позволяваше на персонала да погледне вътре, без да безпокои пациентите. Местопрестъплението беше в стаята отгясно, ако се съди от фотографските светкавици, които проблясваха там. Чу и познат глас:

– Мъж с европецни черти, лежи по гръб... – съобщаваше Самира Чун. – В устата му е натъпкана тонка плат... Глезените и китките му са завързани с кожени каишки с метална тока към леглото, широко около метър... Многобройни порязвания... Има рани по лицето, по гръдния кош, крайниците, под пъпа, по слабите, по члена... Голямо количество кръв, но убиецът е избегнал артериите... Тялото е студено, с белези за вкочаняване, кръвта е засъхнала и се е втвърдила... смъртта е настъпила преди часове.

Той се приближи.

Миризмата го блъсна в носа. На повърнатото, пот и екскременти. Венсан и Самира стояха с гръб към вратата, както и техниците от лабораторията в бели защитни гащеризони, с ръкавици и сини калцунни. Самира говореше в слушалката на телефона си.

Един техник гържеше тефтер и правеше скица по стария способ. Серваз отчете факта, че процедурата протичаше не-обичайно спокойно. Цареше атмосфера на бдене край покойник. Дори Самира съобщаваше първите констатации от огледа по-тихо от обичайното. Той разбра причината, след като надзърна към леглото над рамото на помощниците си. Огледа сцената от прага неподвижен, с наострени сетива, с ясен ум, както винаги, когато се намираще на местопрестъпление.

Картината беше ужасна: в това пространство от три на четири метра убиецът се беше развихрил напълно.

Леката светлина на утрото проникваше през прозореца с решетки, докосваше леглото и се смесваше с мощните халогенни лъчи от прожекторите, насочени към жертвата. Легнал по гръб, мъжът беше гол, като се изключи памучният слип. Посинялото лице, видимото избледняване на долната част на тялото, обилната кръв, попила в матрака, която беше потъмняла при окисляването и се беше втвърдила – всичко доказваше, че Самира е права: смъртта беше настъпила преди много часове.

Острата светлина на прожекторите придаваше на сцената злокобен блясък. А тази на изгрева, по-деликатна, добавяше нотка на мъртвешка поезия.

Но онова, което привлече вниманието на Серваз, бяха раните. Черни рани, разрези, порязвания, многобройни, кръстосани или успоредни, образували гъста мрежа върху бялата кожа: убиецът беше клал жертвата, докато тя изгуби всичката си кръв. Цяла галактика от кървави следи и кафеникаво-черни локвички покриваше бледото тяло, но също и леглото, което приличаше на картина на абстракционист. Убиецът беше избрал особено чувствителни зони: зърната на гърдите, бузите, ушите, пръстите, ханша, но също члена, който стърчеше от смъкнатите гащи и имаше в основата си белег от дълбоко порязване, а белият памук беше просмукан с кръв.

Освен това беше напъхал в устата на жертвата топка от марля, която се беше разплела и в която мъжът беше повърнал. По брадичката и по гърдите му имаше и други следи от повръщане, което показваше, че в гаден момент нападателят е махнал тапата.

За да го разпитва? Или защото му е доставяло удоволствие да го чува как крещи, защото е искал да му се молят, да го умоляват за милост? А как никои не е чул нищо?

Самира продължи да записва направените констатации на телефона си:

– Раните са кървели обилно... По всичко изглежда ante mortem...

Серваз разгледа леглото, здравите кожени каишки и металните катарамы, предназначени да обездвижват буйстващите пациенти. Запита се дали всички легла в това отделение са еднакви, или Стан го Велц е имал право на специално лечение –

преди да му бъде приложено това, не по-малко специално, от последната нощ.

Убиецът се беше възползвал от оборудването: китките и глезените на Дъо Велц бяха закончани, ръцете му разпнати, а краката му във формата на V. Средството, отредено да го предпази от самия него – или да предпази останалите, – се бе обърнало срещу него.

Следи от борба нямаше. „Защо?“ запита се Мартен. И веднага се почувства изтощен. Много беше видял, много беше чул. Ченгетата, съдиите посвещаваха времето си да запълват една пробойна, която не преставаше да расте. Колкото повече случай разкриваха, толкова повече нови изскачаха. Каква полза от това? Отдавна беше минало времето, когато смяташе, че върши нещо полезно.

Почувства, че мозъкът му всеки момент ще експлодира. Закашля се. Самира се обърна.

– О, ти си тук – заключи тя. – Не е приятна гледка, нали? Какво може да накара някого да извърши такова нещо, как мислиш?

Беше произнесла последните думи, сякаш говореше за времето. Това му помогна да се окопоти. Нямаше нищо по-добро от дистанцирания поглед и хладнокръвието на Самира, за да се захванеш за работа.

Но пък Самира приличаше на полицайка колкото тиква за Хелюин приличаше на китайска ваза. Заради дебелата ѝ черна очна линия погледът ѝ очароваше и същевременно смущаваше; небрежната ѝ прическа и облеклото ѝ – панталон от мачкан лак, кожено яке с метални нитове и черна тениска – повече напомняше за садо-мазо господарка, а не за следователка от криминалната полиция. Тя дъвчеше шумно дъвка, спуска един балон и заключи:

– Кофти работа...

– Къде е съдебният лекар?

– Тя пристига – отговори Венсан Есперандийо.

Тя. Имаше само една жена в института по съдебна медицина в Тулуза: доктор Фатиха Джелали. Беше компетентна, професионалист във всяко отношение. Най-после една добра новина.

Венсан беше пребледнял; и той беше разтърсен от гледката.

Един от криминалистите се беше навел над кръвта върху ма-

трака и навлажняваше по малко, като капваше физиологичен разтвор, за да вземе проба с дакронов тампон. Серваз се приближи до едната страна на леглото. Беше забелязал нещо.

Намираще се на ръба на матрака; там, където неподвижно висеше една от ръцете на мъртвеца.

Един странен детайл. Нелеп. Неразбираем.

Една спирала...

Човек би казал, че показалецът на жертвата – независимо че китката ѝ беше стегната в кожената примка – я беше изписал с пряната кръв, разлята по матрака.

Неосъзнат рефлекс или оставено за тях послание?

Серваз се изправи. Усещаше го. Тук ставаше нещо. Този случай беше съвсем различен. Той направи знак на фотографа, показва му символа. Светкавицата на криминалиста проблесна.

Есперандио също се беше навел над странния символ, по-ясен заради кафеникаво-червения цвят на засъхналата кръв.

Една ясно изобразена спирала...

– Егати – изтърси помощникът му, – що за филм на ужасите?

Бернар Миние
Око в нощта

Превод *Иван Баталов*
Редактор *Мария Чунчева*
Оформление на корицата *Ивайла Пеева*
Коректор *Цветана Никова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 24.5
ISBN 978-619-164-572-5

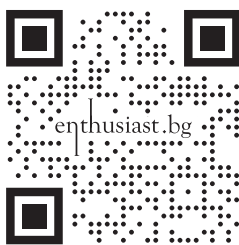
Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Акс ле Терн: един свещеник получава мистериозен пакет от неизлечимо болен пациент, който твърди, че е видял ада. По-късно този пациент умира при съществени обстоятелства.

Психиатричната болница в Тулуза: Мартен Серваз е повикан да разследва смъртта на един от обитателите, убит по особено жесток начин. Единствената надежда за свидетел – пациентът в съседната стая – сякаш се е изпарил от строго охраняваната стая.

Жудит, студентка по киноестетика, е получила възможност да се срещне с Морбюс Дьомакроа – низантроп, култов режисьор на филми на ужасите. Тя пътува към усантоената му къща в Пиренеите, където той се е оттежил, след като последният му филм „Orpheus, или Спиралата на Змото“ не е допуснат до киноекраните. Режисьорът обаче скоро започва да се пита дали студентката има намерение да пише за творчеството му, както твърди, или крие друг, много по-личен мотив за своето посещение.

Един мистериозен убиец екзекутира по особено ужасяващ начин мъж в дома му в Тулуза, друг се самоубива, скачайки от покрива на замък си на остров в Бретан.

Стъпка по стъпка еквилът на майор Серваз започва да напипва нишката, която свързва жертвите – всички те са работили в киноиндустрията. И тази серия от кървави събития води до един прокълнат филм.

„С „Око в нощта“ Бернар Миние създава свой филм на ужасите... Изпитанията пред Мартен Серваз съвсем не са приключили.“

БРУНО КОРТИ, „LE FIGARO LITTÉRAIRE“

„Истински, стопроцентов трилър. Добре дошли в ужасяващата, но гениално изградена вселена на Бернар Миние.“

НИКОЛА КАРО, „EUROPE 1“

Цена: 22 лв./11.25 €

9 786191 645725

www.enthusiastr.bg